

KIS LAP

1903. július 19-én.

Ara negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

NAGY AZ ÜNNEP. (Lásd a 41. lapon.)

Rákolti György utazása.

ELSŐ
FEJEZET
II.

REGENYES ELBESZÉLÉS.

IRTA

ABONYI ÁRPÁD.

(Folytatás.)

Asíri havazáson keresztül látni lehetett, hogy négy-öt helyen is megvillant a sötétség, s minden rikoltó *huj!* után egy-egy puska-lövés dőreje csapódott vissza rövid, süket hanggal a közeli erdő felől.

— Huj, huj az árgyélussát! — kiáltotta, kedélyes marosvölgyi szójárással mindig azt a bizonyos »árgyélust« emlegetvén, Kovács Miska, és nem tudta megállani, hogy ki ne süsse fegyverét a lövések iránya felé.

Azzal berohant az erdőbe és tovább futott.

Ugyan-e pillanatban azonban könnyü, borzongó nyilalást érzett nyakának baloldalán. Valamelyik recézett ólomgolyó az imént mégis csak megsuhintotta, s a bajt, ime, csak most vette észre, midőn a seb már sajogni kezdett, s mellének baloldalán az ágyékára szivárgó vér melegségét is megérezte. A marosvidéki »virág-szál« azonban azért szív-magyar gyerek, hogy ne ijedjen meg egy-könnyen az árnyékától. Kovács Miska sem ijedt meg, mert midőn kitapogatta, hogy a seb — inkább horzsolás — éppen nem komoly dolog: rá sem hederített többé. Kigombolta köpönyegét, s leszakítva egy darabot a durva, szöttes kincstári ingből, rányomta a sebre és átgombolta rajta a köpönyeg-gallért.

— A várig csak eltart, gondolta fitymálva, miközben nekivágott egy lankás emelkedésnek, mely egész a Bajazid-erőd nyugoti bástya-faláig huzódott, s eléggé járható volt.

Szaporán szedegette lábait, de alig pár perenyi gyors haladás után már azt is látta, hogy az ő híradására a Bajazid-erődben ezuttal nincsen szükség. Messzehangzó, éles kürt-harsogás zugott az erőd falai között.

— Ahá! ez a Dandócezi trombitája! gondolta a legény.

Kiáltások, lónyerítés, sürgető parancsok röpködtek a levegőben. Az erődben észrevették a Staribrodác fölött magasan kóválygó tűzvörös fényt, s föl volt riasztva a gyalogsággal együtt a tüzérség is. Kovács Miska csakhamar azt is látta, hogy az erőd északi kapuja kinyílik, s tompa dübörgéssel két nehéz ágyu gördül ki

rajta. Előttük fáklyás lovasok vágattak, utánuk — a kapitány személyes vezetése alatt — háromszáz baka szeges bakkanesa taposta keményre a havat.

Kovács Miska nyugodtan bólintott. Jól van. Azok a bugyogós gonoszok nem fogják megégetni a testvéreket. (Az egy-vidékről való magyar katonagyerekek hívják »testvér«-nek egymást. Ez egyik legszebb és legmelegebb megnyilatkozása az egymáshoz való tartozandóságnak örömben, szomorúságban. Más nemzetségeknek, oláhnak, szásznak, tótnak, rácnak, ilyesmi eszébe se jut.)

Midőn az erőd kapuján belépett, odabenn valóságos felfordult világot talált.

Lárma, kiabálás hangzott az udvaron.

Ott most a másik két ágyu elé kantározták nagy sietve a lovakat. A sulyos tölgyfa-kapu ismét kinyílt, s az ágyuk, mindenik hat-hat lótul vontatva, szintén kigördültek az erődből.

Egy óra mulva négy nehéz ágyu fogja végig-kartácsolni a szerencsétlen falut.

S hajh! . . . be szörnyü esendőség lesz a lassanként elhallgató ágyudörgés után Staribrodác utcáin és oh, be mohó sietséggel fogja beinni a megölt emberek vérért a frissen hullott hó, mely a jó embert és a rosszat, a könyörületest és a kegyetlent egyképen bevonja lilium-fehérséggel . . .

A zürzavaros futkosásban és tolongásban egyszer csak Dandóezival ütközött össze. A cigány ki volt kelve a képéből. Fekete feje szinte lángolt.

— Mi baj, Ferkó? szólt rá, miközben a trombitájával ide-oda futkosó cigányt sikerült feltartóztatnia.

— Mi báj? Hát ázs a báj, hogy ázs urfi elment!

— El-é?

— El hát! . . . mondotta most már elkeseredett hangon a cigány. A kapitány ur odáadta neki a »Sólyom« lovát, ázsután

elbucsuzott tőle, ázsután ázs urfi — már egy órája is elmúlt — kilovágolt a kapun és elment . . .

— Merre?

— Árrá né! . . . Nyugatnak . . .

— Mért nem mentél utána rögvest . . . te füstös! förmedt rá mérgeződve a legény.

Dandóczy szemei fölillantak.

— Né komázszs vélem, testvér — mondotta, majdnem komolyan megneheztelve. Utáná mentem volna én nálad nélkül is, há lovám lenne, de nincs!

— Van lenn az istállóban elég . . .

Dandóczy erre sarkon fordult és se szó, se beszéd . . . hirtelen eltűnt szem elől. Kovács Miska hagyta, hogy fusson. Ő maga fölsietett az emeletre s lázas sietséggel készülődött. Össze-szedett mindent, ami keze-ügyébe került — egy csomó puskatöltényt és ennivalót akasztott a nyakába egy jó mély tarisznyában — azután kirohant az ajtón, le a tűzér-istállóba, ott megnyergelt egy csontos, sárga lovat, hátára vetette magát, s markába szorítva a töltött fegyvert . . . kivágtatott a kapun.

Egy lélek sem tartóztatta föl.

Az általános *alarm* (riadó) e zürzavaros órájában senki sem törődött a másikkal. Azt hitték, hogy a többiek után ő is Stari-brodác felé iparkodik.

Már pedig Kovács Miskának esze ágában sem volt, hogy a lángokban álló, boldogtalan falunak fordítsa lova fejét. Elvégzik ott az ágyuk és puskák a maguk dolgát ő nélküle is.

Amint kiérkezett az erődből, sarkantyuba kapta lovát s egyenesen a nyugatnak elterülő erdő felé vágatott, mintha tudta volna, hogy Dandóczy Ferkó arrafelé lovagolt.

Sejtése nem is esalta meg, mert az erdő szélén csakugyan ott állt egy lovas árnyék, s a homályból csakhamar kibontakozott a herculesi termetű cigány-trombitás alakja is.

MÁSODIK FEJEZET.

I.

— Itt volnánk! mondotta mély lélegzettel, s fölemelkedve a nyeregben, körülnézett. Semmiféle teremtett lélek nem lézeng ezen a vidéken, egyedül vagyunk. Most aztán, merre? Ez a kérdés, öcsém Dandóczy, még pedig fogas.

— Nyúgátnák, Miská öcsém, mindig csak nyúgátnák, választotta biztos, mély hangon a cigány. Ázs urfi á *Holt-sem* tó felé ment, ázs pedig nyúgátnák ván, tehát árrá kell menni.

— Akkor hát csak előre nyugat felé! Hej, te Ferkó — tette hozzá Kovács, miközben poroszkálva előre lovagolt — be szép egy pár golyóbiesot kapsz a fekete cinkefogódba, ha megtudják, hogy pacérsájn (engedély a kimenőre, *passirschein*) nélkül sétáltál ki.

— Téged sé etetnek máresipánnal! vágta vissza Dandóczy. Kilenben, há meg vágy ijédve, fordulj visszá. Én kimondtám, hogy elsekek . . . hát el is sekek.

— Ez aztán derék magyar beszéd! mondotta tréfás elismeréssel Kovács, és akkorát csapott tenyerével a cigány vaskos vállára, hogy csattant. Kár, hogy purdénak születél a világra!

— Jobb purdénak, mint Mihálnak . . .

— Mi bajod a nevemmel?

— Sémmit, hunyorított szemével a cigány. Csak ázst mondom, hogy Mihi-hály . . . Mihihíhi . . . hály.

— Ejnye fikom adta! méltatlankodott a legény. Lónyertéssel figurázod ki az én becsületes nevemet?

— Nem mondtám én sémmit, csak ázst, hogy mihíhi! . . . adta vissza a tréfát Dandóczy, s gyorsabb haladásra nógatva paripáját, belovagolt az erdő fái alá.

Kovács Miska szintén megsarkantyuzta lovát, s Dandóczy után nyomulva, ugyanesak iparkodnia kellett, hogy a nyeregben ide-oda dőlőingező, de azért rendületlen kurázsival tova nyargaló bátor cigányt el ne veszítse szem elől az erdő fáira boruló félhomályban.

Mintegy félórai lovaglás után Dandóczy észrevette, hogy az eddigi nagy hideg váratlanul sokkal enyhébbé vált, s az imént északról fuvó viharos szél egyszerre, mintegy varázs-ütésre, helyet adott valami gyenge déli szélnek, mely a következő negyed-órában nagy gyorsasággal kergette szét a hóföllegeket.

Az égbolt fokozatosan világosodni kezdett, sötét színe előbb hamvas-barnába, majd áttetsző opál-szinbe ment át, s végül szürkés-kék színt váltva, télies pompája teljes szépségében juttatá uralomra a holdat, mely szelid ezüst fényével világosságot árasztott a hóval belepett erdősegre.

— Ez aztán lámpás! — kiáltotta Kovács, s még pattintott is hozzá az ujjaival.

(Folytatása következik.)

AZ EGYEDÜL JÁRKÁLÓ MACSKA.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —

(Vége.)

EKKOR a macska felpúpozza a hátát és így szólt:

— Ez a függöny a barlang előtt, ez a tűz a barlangban s a tejes fazekak a tűz mellett legyenek tanuim, hogy mit mondott az én ellenségem és ellenségemnek a felesége. S visszament a vad erdőn keresztül, csóválva vad farkát, és járkált egyes-egyedül.

És mikor este felé az ember, a ló meg a kutya haza-jöttek a vadászatról, az asszony egy szót sem szólt nekik az alkuról, melyet a macskával kötött, mert félt, hogy nem fog nekik tetszeni.

A macska elment jó messzire és elrejtőzött a vad erdőben hosszú ideig, amikor az asszony már elfelejtette őt is meg az alkut. Csak a denevér, amelyik ott lakott a barlang tetején, tudta, hogy hova bujt a

macska s minden este elröpült hozzá s elbeszélte neki, hogy mi történt az-nap.

Egy este így szólt a denevér:

— Egy kis baba vagyon a barlangban. Egy szép, kövér, piros arcú baba s az asszony nagyon szereti.

— És mit szeret az a kis baba? kérdezte a macska.

— Szereti a puha és csiklandós dolgokat, mondá a denevér. Szeret valami jó meleget tartani a kezében, ha elalszik. Szereti ha játszanak vele. S szeret más efféle dolgot.

— Ugy? mondá a macska figyelve. Akkor hát elérkezett az én időm.

Másnap este a macska végig sétált a vad, rengeteg erdőn s elbujt egészen közel a barlanghoz. Ott maradt reggelig, amíg az ember, a kutya és a ló el nem mentek vadászni. Az asszony süttött, főzött, a baba meg kiabált és folyton zavarta. Megunt a dolgot és kivitte a babát a barlang elé s adott neki egy marék kavicsot, hadd játsszon vele. Hanem a baba mégis csak sirt.

Ekkor a macska kidugta puha talpát s megsimogatta vele a baba állát és morgott; azután oda dörgölözött a baba kövér, kerek térdéhez s álla alatt megcsiklandozta a farkával. S a baba nevetett. Az asszony hallotta ezt és mosolygott.

Ekkor a denevér, amelyik ott lakott a barlang bejárata fölött, így szólt:

— Kedves gazdám! Gazdámnak felesége és gazdám fiának anyja: a vad erdők vadja oda-künn szépen játszadozik a te kis babáddal.

— Áldja meg az Isten a vad-állatot, akár melyik az! mondá az asszony, mert sok a dolgom ma, s ő nagy jót tett velem.

Ebben a pillanatban a lóbőr-függöny, mely a barlang előtt ki volt feszítve, leesett, mert eszébe jutott az alku, amit az asszony a macskával kötött. S mikor az asszony kiment, hogy fölvegye, a macska már ott ült kényelmesen a barlangban.

— Lásd, ellenségem, és ellenségem felesége, és ellenségem fiának az anyja, mondá a macska; én vagyok itt, mert másodszor dicsértél meg engem, és most itt ülhetek a meleg tűz mellett a barlangban örökké és mindörökké. Hanem azért mégis én vagyok a macska, aki mindig egyedül járkal s mindegy nekem akár hol járok.

Az asszony haragudott, össze szoritotta ajkát, azután oda vette maga elé a rokkát és elkezdett fenni.

Hanem a baba elkezdett kiabálni, mert a macska elment; s az asszony nem tudta elcsitítani, mert az csak kapálódzott, hánykolódott s egészen elkéült a sirástól.

— Oh ellenségem, ellenségem felesége és ellenségem fiának az anyja, mondá a macska, tépj le egy darab fonalat s kösd az orsóhoz, huzd végig a földön s én olyan büvészetet mutatok, hogy a baba nevetni fog, ahogy csak kitelik tőle.

— Megteszem, mondá az asszony, mert már nem tudom, mit csináljak veled; de nem foglak érte megdicsérni.

Oda kötötte a fonalat az orsóhoz és végig huzta a földön; a macska utána futott, csapkodta a talpával, keresztül bukfenczezett rajta, visszafelé dobta a hátán keresztül, átugrott rajta a hátsó lábaival, azután úgy tett, mint ha elvesztette volna, majd ismét megkapta, és ezen a kis baba hangosan nevetett, a macska után mászott, és addig mulatott rajta, míg belé nem fáradt és le nem dőlt aludni, karjaival átölelve a macskát.

— És most, mondá a macska, egy szép dalt fogok énekelni a babának, hogy egy óra hosszat fog tőle aludni. És elkezdett dorombolni, majd hangosan, majd lassan, azután ismét hangosan, mignem a baba mélyen elaludt. Az asszony mosolygott, mikor ránézett és így szólt:

— Ezt igazán szépen csináltad. Nagyon derék macska vagy!

És ebben a pillanatban lecsapódott a tetőről a tűz füstje, mert eszébe jutott az alku, melyet az asszony a macskával kötött; s mikor a füst eloszlott, a macska ott ült szép kényelmesen a tűz mellett.

— Oh ellenségem, ellenségem felesége és ellenségem fiának az anyja! mondá a macska; én vagyok itt, mert másodszor dicsértél meg engem, és most itt ülhetek a meleg tűz mellett a barlangban örökké és mindörökké. Hanem azért én vagyok a macska, aki egyedül járkal és mindegy nekem, akár hol járok.

Ekkor az asszony nagyon megharagudott, leeresztette a haját s még több fát rakott a tűzre s elővette a széles, nagy juhcsontot s elkezdett büvölni, varázslatot készíteni, hogy meg ne dicsérje harmadszor is a macskát. Nem volt ez olyan énekes büvölés, hanem csak egész csöndes varázslás. A barlangban olyan mély csönd lett, hogy egy kis egér bujt elő az egyik szögletből s végig futott a földön.

— Oh ellenségem, ellenségem felesége és ellenségem anyja! szólt a macska; ez az egér is a varázsláshoz tartozik?

— Jaj, dehogy! mondá az asszony, s elejtette a csontot s ijedten felugrott egy kicsi zsámolyra a tűz mellett s fölcsavarta sűrű, hosszú haját, félve, hogy felmászik rajta az a csunya egér.

— Hát akkor nem baj, ha megeszem az egeret? kérde a macska.

— Dehogy baj! felelt az asszony. Eddig meg hamar s örökké hálás leszek érte.

A macska egyet ugrott s bekapta a kis egeret. Ekkor az asszony így szólt:

— Köszönöm. Még a mi első barátunk sem tudta olyan gyorsan megfogni az egeret, mint te. Igazán nagyon ügyes vagy.

És ebben a pillanatban a tejes fazék, mely a tűz mellett volt, ketté törött, mert eszébe jutott az alku, melyet az asszony a macskával kötött; s mikor leszállott a zsámolyról, a macska már nyaldosta a fehér tejet, mely az eltört fazékban maradt.

— Oh ellenségem, ellenségem felesége és ellenségem anyja! mondá a macska. Én

vagyok itt. Háromszor megdicsértél s én most ihatom háromszor naponként meleg fehér tejet örökké és mindörökké. Hanem azért mégis én vagyok a macska, aki egyedül járkál s mindegy nekem, akár hol járok.

Ekkor az asszony nevetett s oda tett a macska elé egy csésze langyos, fehér tejet és mondá:

— Te macska! Te olyan okos vagy, mint egy ember; de ne felejtse el, hogy te nem szerződöttél az emberrel és a kutyával s én nem tudom, mit szólnak ők a dologhoz, ha haza jönnek.

— Mit törődöm vele! mondá a macska. Ha megvan a helyem a barlangban a tűz mellett, s napjában háromszor megkapom a jó tejeckémet: mit bánom én, hogy mit csinál az ember meg a kutya!

S midőn az-nap este az ember és a kutya haza-tértek a barlangba, az asszony elbeszélte nekik az alku történetét, a macska meg ott ült a tűz mellett és dorombolt. S az ember így szólt:

— Csak hogy én nem kötöttem veled alkut, sem nem kötöttek a férfiak, akik utánunk következnek.

Ekkor lehuzta nagy bőr-csizmáit, letette a kő-baltát a földre (ez már három darab), azután elő vett egy darab fát és egy fejszét (ez összesen öt darab), egy sorba rakta őket maga mellé és mondá:

— Most majd *mi* kötünk alkut! Ha mindig, amikor itt vagy a barlangban, meg nem fogod az egeret, feléd hajtom ezt az öt darabot, amikor csak látlak. Megértetted?

— Ejnye, mondá az asszony, ez nagyon ügyes macska, hanem azért mégsem olyan ügyes, mint az én uram.

A macska megnézte azt az öt dolgot és látta, hogy ennek a fele sem tréfa, tehát így szólt:

— Én mindég megfogom az egeret, amikor itt leszek a barlangban, hanem azért mégis én vagyok a macska, aki egyedül járkál, s mindegy nekem, akár hol járok.

— Kivéve, ha én is ott vagyok, mondá az ember. Ha nem mondtad volna ezeket az utolsó szavakat, eltettem volna ezeket a dolgokat; hanem ezen túl, akár hol találkozzunk, feléd hajtom a csizmáimat és a kis baltámat. S ezt teszi majd veled

minden férfi, míg a világ világ lesz.

S most a kutya szólt meg:

— Várj egy perct! (Ő még nem kötött velem alkut.) Rá vicso-ritotta fogait és így szólt: Ha nem bánsz jól a kis babával, amikor én itt vagyok a barlangban, addig kergetlek, amíg meg nem foglak, s ha megfogtalak, megharaplak. S ezt teszi majd veled minden kutya, míg csak a világ áll.

— Ejnye, mondá az asszony oda figyelve, ez nagyon ügyes macska, de mégsem olyan ügyes, mint a kutya.

És a
(látta,

— M
amig a
ránccig
azért n
dül jár

— F
a kuty
az utol
ki a sz
fára, v
majd v
a világ

S ek
a csiz
kifutot
kergett
napig
san do
kozik
fára. F

Nagy
Van is
Ez azt
Három

A legn
Borka
Nagy
»Uj b

Borka
Szörny
Ha m
Mi les

»Báty
Én m
Ha an
Uj bal

Ez is
Ugy t
Az cs
Munk

Jól ta
Dolgoz
S ha
Megmo

És a macska megszámlálta a kutya fogait (látta, hogy élesek) és mondá:

— Mindig jól fogok bánni a babával, amíg a barlangban vagyok, ha csak nem ránczigálja nagyon a farkamat. Hanem azért mégis én vagyok a macska, aki egyedül járkal s mindegy nekem akár hol járok.

— Kivéve ha én is itt vagyok, mondá a kutya. Ha nem mondtad volna ezeket az utolsó szavakat, sohasem nyitottam volna ki a szájamat; hanem most fölkergetlek a fára, valahányszor találkozunk. S ezt teszi majd veled minden igazi kutya, míg csak a világ áll.

S ekkor az ember a macska után dobta a csizmáját és a kis kőbaltát, s a macska kifutott a barlangból, a kutya meg fölkergette a fára. S azóta egészen a mai napig öt közül három ember bizonyosan dob valamit a macska után, ha találkozik vele, s minden kutya fölkergeti a fára. Hanem a macska is megtartja ígére-

tét. Megfogja az egeret s eljátszadozik a babával, ha otthon van, ha csak nem ráncigálta nagyon a farkát. Ha aztán elvégezte dolgát, az éj leszáll s a hold fölkel, mégis csak ő az a macska, aki egyedül járkal s mindegy neki akár hol. Kimegy az erdőbe, felmászik a fára, felkészik a fatetőre s csóválja a farkát egyedül sétálva mindenütt.

NAGY AZ ÜNNEP.

(Képpel a címlapon.)

*Nagy az ünnep: nagy mosás van,
Van is tánc a kis szobában.
Ez aztán a heje-hujás nóta!
Három kis lány fűjja hajnal óta.*

*A legnagyobb, az a gangos,
Borka hugom jaj de hangos!
Nagy munkában van a keze, szája:
»Uj babánk van, mossunk, mossunk rája!«*

*Borka hugom, csak azt mondom,
Szörnyűséges nagy a gondom:
Ha majd anyánk megjön s meglát téged,
Mi lesz akkor, oh jaj, mi lesz veled?*

*»Bátyám uram, arra kérem,
Én miattam sohse féljen!
Ha anyánk jön, megmondom én szépen:
Uj babánk van, arra mossunk éppen.*

*Ez is szép, mint minden munka!
Ugy tanultam: aki unja,
Az csak gyáva: tenni-venni nem mer —
Munka nélkül nem ember az ember!«*

*Jól tanultad, Borka! ... Éljen!
Dolgozz, munkálj, moss csak szépen!
S ha anyja jön s szólna seprű, duda ...
Megmondom én: hogy nem oda Buda!*

Szírtes Artur.

ARANY KALÁSZOK.

Elötted a küzdés, előtted a pálya.
Az erőtlén csügged, az erős megállja.
És tudod, az erő micsoda? Akarat!
Mely előbb, vagy utóbb, de borostyánt arat.
Arany.

*
Aki mit elkezd, s el nem végzi azt, nem
is tett semmit.
Garay.

*
A munka egyik legszebb rendeltetése az
embernek.

Deák Ferencz.

*
Az észnek sok nem lehetetlen, ami az
erőnek az.

Jókai Mór.

*
Ne ítéljünk senki fölött, kit meg nem
hallgatánk.

Eötvös.

*
Kerüld azt az embert, aki mindent gya-
láz; kerüld azt az embert, aki mindent
dicsér; és kerüld végül azt az embert is,
aki csupa körül-tekintésből semmit sem
gyaláz és semmit sem dicsér.

INNEN-ONNAN.

Üveg- és papiros-ruha. Az üveg-ipar manapság már olyan tökéletes, hogy e gyarló anyagot is a legnagyobb súlyokkal szemben is ellen-állóvá tudják tenni. Házat és palotát építenek már üvegből, sőt Amerikában már utca-burkolatot is csinálnak belőle. Sőt legújabbán annyira tökéletesedett már az üveg-gyártás, hogy ruhaszövetet is képesek készíteni üvegből s az ilyen szövet díjat is nyert és nagy feltűnést keltett a tárlatokon. De nem csak üvegből, hanem papirosból is gyártanak ruhát. A papiros már évek óta fontos cikknek bizonyult az iparban is. Gyártanak vasuti sint, kereket, hordót, sőt hajót is papirosból. A ruha-készítésre a japánok már régóta használják a papirost s az olcsó anyag, ha nem is tulságosan tartós, de tetszetős és nagy keletnek örvend. Most Amerikában is utánozni kezdték a japán szokást és a kísérletek eredményel jártak.

A táncról, erről a szemlélőt és táncolót egyformán gyönyörködtető, kedves mulatságról csak kevesen tudják, hogy az nem kizárólag az emberek mulattatására szolgál, hanem egyéb rendeltetése is volt hajdan. Így például a tánc maga eredetileg az ó-kori népeknél az isten-tiszteletnek egy

része volt és nem csupán multság. Oltárai körül zsongó zenekíséret mellett különféle táncot lejtettek. Ma már mindenki multságból táncol és tudom, ti is járjátok kedvvel, tüzzel, mihelyt alkalmatok nyílik hozzá.

Nem köll ahhoz egyéb, csak szólaljon meg valami szép csárdás, toborzó, vagy körmagyarnek a dallama: tüstént össze üti a magyar ember a bokáját és ropja vigan, kivilágos-kivirradtig. Szép magyar táncok ezek mind, nekünk magyaroknak a legszebbek, és bizony nem nagy örömiünk telik abban, hogy a sok idegen keringő, lengyelke és most legújabbán az ugynevezett *Cake-Walk*, (olv: *Kék-Vök*) csaknem kiszorítja őket.

Ennek a fura nevű táncnak nálunk is igen sok híve akadt már, és színházban, táncteremben, mindenfelé táncolják. Külföldön keletkezett, és pedig oly formán, hogy az amerikai négerek ünnep-napjaikon nagyobb tánc-estélyeket rendeznek. Itt aztán a legszebben táncoló párnak tortát ajándékozik a tánc-bíró bizottság kitüntetésképen. Innen származik a tánc neve is: *Cake* = torta, kalács; *Walk* = séta, tánc. Képünkön egy fekete bőrű néger fiúcskát, meg egy leánykát láthattok, amint a *Cake-Walkot* járja. Berlinben pld. valósággal dühösen járták min-

denfe
csak
verőd
Walk
tént
hogy
gatój
olyan
amely
zolja.
No
magá
ország
mocs
szob
a vil
Eg
»lejt
hozz
nak
a cil
a —
V
emb
hires
ha r

A
post
szab
ségg
lott
köll
kére
leve
gor
rete
ten
is
dol
hoz
jele
aszt
s a
lev
sor
vol
alk
vez
szá
tün
sor
szó
me
a r
dát

denfelé a Cake-Walkot és ahol csak két szál muzsikus össze verődött, az mindjárt a Cake-Walk zenéjét játszotta. Itt történt aztán az az érdekes eset, hogy az oda való állatkert igazgatója pályázatot hirdetett egy olyan szobornak az elkészítésére, amely a Cake-Walk táncot ábrázolja.

Nosza nem köllött egyéb! Fogta magát egy hírneves odesszai (oroszországi) szobrász-művész, *Rachumovszky*, és kifaragott egy olyan szobrot, amelyet még nem látott a világ.

Egy viziló meg egy kenguru »lejtik« a híres Cake-Walkot s még hozzá milyen kecsesen! A vizilónak a »kezében« a sétabot meg a cylinder. Táncos-társa, a kenguru a — fiát hordja magával!

Vajjon kedvet kapnak-e az emberek tovább is lejteni ezt a híres táncot, vagy abba hagyják, ha még a viziló is kacagja?

Polgár Géza.

A türelmes dán. Az amerikai postahivatal híres arról, hogy nagy szabatossággal és lelki-ismeretességgel kezeli a leveleket. Az ajánlott levél átvételéért személyesen köll a hivatalhoz menni s ott megkérdik, hogy kitől, honnan várja a levelet. A pénz-küldeménynél meg éppen szigorúan járnak el. Hallott erről a lelki-ismeretességről Helsing Jakab, egy Dániából tengeren-tulra kivándorlott kereskedő s nem is csodálkozott, amikor vele a következő dolog történt. A new-yorki posta-hivatalhoz ajánlott levele érkezett. Elment oda jelentkezni. Rengeteg sok ember állta körül azt a hivatalos szobát, ahol neki dolga volt s a derék dán azt hitte, ez mind ajánlott levélért jött, tehát várt, amig rákerül a sor. Véletlenül ugyan-arra a napra hirdette volt a posta-hivatal, hogy kitünő fizetéssel alkalmazottakat keres, akiknek erős szervezeteüeknek kell lenniök. A jelentkezők száma százakra ment. Helsing azonban türelmesen várt, míg végre rá került a sor. Belépett a szobába, ott aztán — se szó, se beszéd — rá állították egy mérlegre; megmérték a súlyát, hosszát; megmérték a mellbőségét, lélegzeltették, stb. A derék dán mind-ezt szó nélkül tűrte. Végül meg-

kérdezték a nevét, mire ő oda adta a posta értesítését az ajánlott levélről.

— Hát ez mi? Mit akar ezzel?

— Most már kérem az ajánlott levelemet.

Jó néhány percig tartott, amig a vizsgáló-bizottság megértette, hogy miért is jött voltaképen a dán s ekkor fal-rengető kacajra fakadt mind.

— Hát ön nem az állásra jelentkezett? kérdezték tőle.

— Persze hogy nem! Én a levelemért jöttem.

— De hogyan türhette ezt a komédiát akkor?

— Kérem: hallottam, hogy nagyon körül-ményesen adják ki a levelet; azt hittem, ez hozzá tartozik s így állapítják meg, hogy az igazi jött-e el a levélért.

Már az bizonyos, hogy ez a dán az ő türelméért megérdemelné az angol disz-polgárságot.

AZ ARANY-SZÖRÜ EGÉR-KIRÁLY.

— Állatmese. —

(Vége.)

EGÉORSZÁG népe teljesen elkeseredett. Mindenféle szomorúság volt. Tudták, hogy a háboruban jól el fogják verni őket a békák. De mit törődött ezzel Arany-ször király? Ő minden áron vért szomjazott, akár csak egy macska. A tücsök-zenekar is csak szomorú nótákat játszott, Kvarly verseit pedig nem szavalták már az országban. Különbösen is nagyon rossz verseket irt azóta, hogy udvari poéta lett belőle s meggyarapodott a hája.

Egyik nap egy csomó elkeseredett egérvitéz elment az öreg böleshöz, aki ellene volt Arany-ször király megválasztásának.

Az öreg böles éppen Egér-ország történetét írta, midőn felriasztották munkájából.

— Igazad volt! szolt az egérvitézek vezetője. Nem köllött volna Arany-ször királyt megválasztani. Most adj tanácsot böles, aki ismered Egér-ország régi históriáját, aki már annyi okos könyvet össze irtál!

A böles a füle tövét vakargatta s gondolkozott.

— Most nyakatokon a nagy baj, akkor nem hallgattatok reám. Ha pedig valamit csináltok a király ellen, bizony leütteti a fejeteket.

Az egérvitézek félénken cincogtak.

— Ki tudja honnét került hozzánk?

Belé bolondultatok az arany bundájába, mert a ti szörötök szürke s a nyakatokra ültettétek... hát most viseljétek!

— Kedves öreg böles, olvas ki valamit a te okos könyveidből! könyörgött az egyik egérvitéz.

— Jőjjetek el három nap múlva, akkorra majd kiolvasok valamit a régi írásaimból.

Az egérvitézek három nap multán megint beállítottak.

— Vagy három bátor vitézre van szükség, mondá a böles, amint meglátta őket.

— Miért, miért? kérdezték.

— Három vitéznek el köll mennie az arany-szörü egerek országába. Három napig, három éjjel tart az út, amig elérkeztek két nagy nyárfához. A nyárfák mellett hosszú kőfal vonul végig, a kőfal tövében van az arany-szörü egér-nemzetségnek birodalma. A három vitéz bemegy az arany-szörü egerek királyához s ott átadják azt az írást, melyet én három nap óta megírtam, s amelyben tisztelettel megkérjük, hogy vigye el tőlünk a fiát. Hiszen azóta bizonyosan tüvé tette érette az egész országát. De mindezt tartásatok nagy titokban, ki ne cincogjátok valahogy! Különbösen az a csuf potrohos Kvarly meg ne tudja, mert bizony leütteti Arany-ször király a fejeteket. S most menjete! Végezzetek el mindent okosan!

Az egér-követek nagy loppal el is mentek az arany-szörü egerek országába, vissza is jöttek; de ami hirt hoztak, bár ne hozták volna! Az arany-szörü egerek királya semmit sem tudott az elveszett királyfiáról. Egy fia volt, az pedig otthon volt és kutyabaja. Éppen az apja koronáját próbálgatta a fejére, mert maholnap átveszi az uralkodást az öreg királytól.

Ekkor ijedtek meg csak igazán az egérvitézek! Mit csináljanak már most? Még az öreg böles is komolyan rázogatta a fejét.

— Ez varázslat, mormogta halkan. Valaki megbabonázta az országunkat. Hanem végére járunk. Majd meglátjuk. Várjatok hold-töltéig!

Nem sokára hold-tölte volt. Mind többen-többen csatlakoztak a panaszos vitézekhez

s valamennyien együtt járultak az öreg bölcs egér elé, aki valóságos maskarában várta őket. A fején nagy süveg ágaskodott, melyre mindenféle titkos jel volt pingálva; a ruhája béka-bőrből volt varva s egy nagy

dió-üstben kavargatott valami titkos pépet. Az egerek ámulatlan nézték, mit művel az öreg. De ez a szájára tette az első lábát s intett az egereknek, hogy halkán kövessék, az egyiknek meg egy fekete táblát nyomott az első lábába.

Lassan megindult az egér sereg. Holdfény sütött, a tücsök-zenészkar vígan muzsikált a hajladozó buza-kalászek között.

Maguknak huzták, azért voltak olyan vígan. Az egerek lassan, óvatosan végig mentek a dülön egészen az odvas fűzfáig. Itt volt valamikor Kvarty lakása, amikor még szegény vers-faragó volt; de amióta felvitte Isten a dolgát, felé sem nézett a régi lakóhelyének.

Az öreg bölcs meg állt s az egér-sereg körül vette. Leemelte a dió-üstöt, háromszor körül járta, halkán mormogott s megállt az üst előtt. Az üstből hirtelen láng csapott fel. Ugyancsak megijedtek erre az egér-vitézek. Az öreg azonban nem figyelt rájuk, elővette a fekete táblát, rászórta az üst fenekéről a maradékot, azután a föld felé fordította a táblát. A táblán erre valami furcsa írás tünt elő.

Az öreg föltette a szemüvegét s lassan kibetűzte az írást:

Arany-szőr egér- király voltaképen elvarázsolt macska. Egy boszorkány változtatta arany-szőrü egérré, amiért megette a pecsenyét. Ha az ideje letelik, megint macska lesz belőle.

Az egér-vitézek iszonyuan cincogtak. Szerettek volna a föld alá bujni ijedtökben. Az öreg bölcs egér csillapította őket:

— Nem hallgattatok reám, most a bőrötök bánja meg. Ugy köll nektek!

— Mindnyájunkat felfal, megesz! kiabálták.

— Bizony meg! Ki tudja, mikor telik le az ideje? Minek választottátok meg?

— Mert egy sem volt köztünk olyan okos, mint a jó Cincin király.

— A legnagyobb szamarat kellett volna megválasztanotok. Tudjátok is ti, hogy kell királyt választani Egér-országban!

Az egerek tanakodni kezdtek. Mit tegyenek? Végre valamennyien megegyeztek abban, hogy el kell pusztítani Arany-szőr királyt. Megbeszélték, hogy egyik nap amikor alszik, rátörnek és megölik. Nagy titokban el is készítették a tervet.

Eppen nagy udvari ünnepség volt. Kvarty három nap óta tanulta az új verset, melyet Arany-szőr király tiszteletére akart elmondani az udvari ünnepen, az udvari szakácsok pedig sütöttek-főztek.

Igazi fényes ünnep volt. A hold ezüstös ragyogással borította el a mezőt. Arany-szőr királyt hat szolga vitte az ünnep színhelyére, ahol a szöcskék bájos táncot lejtettek a tiszteletére, a szentjános-bogarak meg százával röpködtek az illatos mező fölött.

Azután megkezdődött a nagy vacsora, s Kvarty is elmondta alkalmi versét.

De micsoda nagy evés volt az! Az udvari főszakács ugyancsak kitett magáért, amint a nagyszerű ételrend mutatta. Volt:

Esicsóka-leves
Földi meggyoró
Rántott szunyog-máj
Evas szalonna
Eserebogár-láb

Itlnak pedig friss reggeli harmatot ittak. Jóllakott mindenki mint a duda, de különösen sokat evett Kvarty a kövér béka-költő.

A nagy lakozások után Arany-szőr király rendesen szundított egyet puha fekhelyén a virág-sátor alatt, s amíg szunyókált, a tücsök-zenekar andalító dalokat játszott. Most is így volt.

Arany-szőr király nem is sejtette, hogy mit forralnak ellene az elégedetlen egér-vitézek. Nyugodtan aludt, pedig az ellakott Kvarty úgy horkolt a lábánál, mint egy öreg trombita.

Az egér-vitézek körülfojták a királyi sátort. Ugyancsak sokan voltak, mégse valami nagy volt a bátorságuk. Tanakodtak, hogy ki döf le Arany-szőr királyt. De egyiknek sem volt bátorsága hozzá.

Végre egyszerre megrohanták Arany-szőr királyt. Ebben a pillanatban azonban Kvarty akkorát hortyantott, hogy majd össze dőlt a virágsátor s Arany-szőr király hirtelen fölriadt.

Az egér-vitézek belé akarták döfni élesre fent kardjukat, de ebben a pillanatban csodálatos dolog történt. Arany-szőr király megrázta bundáját; csak úgy repült róla szerteszét az arany-por, az egér-vitézek egészen elkápráztak tőle. Mire magukhoz tértek, össze omlott a virág-sátor s a sátor helyén egy rettenetes fekete macska állott.

Az egerek rémült cincogással futottak szerte, ki merre látott, de a nagy fekete macska utánuk; s bizony nagy egér-halál

esett volna, ha valami új dolog nem történik.

Mérges kutya-ugatás hallszott. A fekete macska hirtelen megállt, lekuporodott s félénken nyávogott. Egy tüzes szemű rettenetes komondor törtetett elő nagy robajjal, csak úgy porzott utána az út, amerről jött.

A fekete macska amilyen bátor volt, úgy megszeppent most, mert a borzasztó komondor nem volt más, mint a boszorkány, aki őt arany-szőrü egérré varázsolta.

A kutya dühös ugatással neki ugrott a macskának s ugyancsak megtépázta. A macska azután tépett füllel-farkkal eliramodott, a kutya utána. Hirét sem hallották többé.

Az egerek félénken előbujtak. Nyoma se volt már ott Arany-szőr királynak. Csak most tudta meg Egér-ország valamennyi népe, hogy Arany-szőr király elvarázsolta macska volt. A félénkebb természetű egér-kisasszonyokat bizony még a hideg is rázta mikor ezt meghallották.

Az egerek nagy gyűlést tartottak. Valamennyien Kvartyt okolták a sok bajért.

De hol van Kvarty?

Halálra keresték Kvartyt. Kvarty ur élt a gyanu-pörrel, a zürzavarban elinalt, vissza ment Béka-országba. Hanem az uri módjának vége szakadt. Béka-országban jól ismerték Kvarty uramat s nem is adtak neki más hivatalt, mint hogy egész nap béka-lencsét köllött neki válogatni a béka-király konyhájában; egyebet ebédre sem kapott, s a finom szunyog-májnak csak a béka-király nevenapján érezte a szagát, de enni nem evett belőle.

Egér-országban azután nem sokára megint vigasság volt. A tücsök-banda azt sem

tudta akart.

De hogy királyt estéken egér-ur »Kvart huzták

APR

Szö

pen A bámula úgy ne nagyság pás, s művés palack jára. E ből, g készíti vékony a vizr építés van a ellen. ellená sem t hogy fészke szövő fészke köztü körül alatt sereg madá új fé is lóg fáina

Ho

csak óta f még Poró

Ho

az e izza és o tezte

tudta kinek húzza. Mindenki mulatozni akart.

De azt erősen megfogadták az egerek, hogy sohasem választanak arany-szörű királyt; az egér-mamák pedig, ha sötét téli esteiken rá akartak ijeszteni a rakoncátlan egér-urfiakra, csak annyit mondtak, hogy »Kvarty!« . . . s az egér-urfiak szépen meghuzták magukat.

Pásztor József.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Szövő madarak. Déli-Azsiában és főképen Afrikában él egy madár-faj, amely bámulatra méltóan szövi a fészket. Ez az úgy nevezett »szövő madár« rendes veréb-nagyságu, erős csőrű, hosszás lábu. Pompás, színes tollazata van. Fészket igazi művészettel szövi és pedig rendszeren körte, palack, gömb, vagy lefelé lógó bunkó alakjára. Ez a szorgalmas, okos madár fűszálakból, gyökér-rostokból, vékonyka galyakból készíti fészket, melyet leginkább magas fáknak vékony, előre nyuló ágaira illeszt. Különösen a vízre hajló ágakat választja ki fészke-építés céljából, mert itt teljes bátorságban van a macska, majom és más fészek-rabló ellen. A szövő-madár fészke oly erős és ellenálló, hogy a szél és vihar éveken át sem tudja megtépni; viszont az is igaz, hogy a szövő-madár folytonosan dolgozik a fészken, ameddig csak él. Érdekes, hogy a szövő-madarak közül több család rakja fészkeit ugyan-arra a fára; van aztán köztük olyan fajta, amely az egész fa körül eresz alakú védő ernyőt szö, amely alatt aztán a vig, élénk madár-fiókák egész serege tanyáz. Bár mekkora is a szövő-madár fészkének tartóssága, egyre új meg új fészket épít és így néha 3—4 éves fészek is lóg a fán és ez a rengeteg erdő öreg fáinak különös diszt kölcsönöz.

*

Hol nincs farkas? Közép-Európában csak is Bajorországban nem lőttek 1682. óta farkast, noha a farkasból több-kevesebb még mindenütt van. A legtöbb talán Poroszországban.

*

Hogy izzad az elefánt? Az elefánt az ebhez hasonlóan a nyelvén keresztül izzad. A verejtéket szájában össze-gyűjti és orrmánya segélyével a hátára perme-tezteti.

FEJTÖRŐ.

Kép-rejtvény.

Találós kérdés.

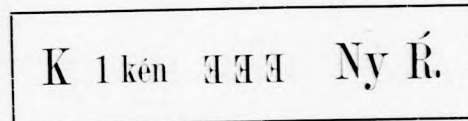
Melyik az a 4 betűből álló női-név, melynek ha a három első betűjét egyenként levágom, mindig van értelme?

Betű-rejtvények.

I.

II.

Szó-rejtvény.

Gács, Deés, Salgó-Tarján, Igló, Vác,
Eger, Ruszt, Árva-Váralja.

E 8 város neve akként irandó egymás alá, hogy kezdő-betűik egy 9-ik város nevét adják.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona**-, **5 korona**- s **8 korona**-áru könyvet sorsolunk, ki jutalom-dijul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 1-ső számában közölt rejtvények megfejtése a következők:

Kép-rejtvény: Apolló.

Trefás kérdések: 1. Agy.
2. Oló.
3. Lovas és ló között a nyereg.
4. Lovas katona.

Betű-rejtvények: I. Dunasor.
II. Sokoldalú.

Hiányos négyyszög:

T	E	V	E
E	L	E	G
V	E	G	E
E	G	E	R

Találós vers: Vizár.

Rejtett szó: Kanonok.

Szám-rejtvény: A ludak 8-an voltak.

Megfejtők: Krammer Margit és Irén. Chmura L. (?), Borhy Margit, Szemző István, Haitsh Emmi, Ella és Ilonka, Gombay Imre, Geréb Lajos, Magay Imre, Imreh Juliska, Arva Erzsike és Laci, Moravcsik Erika és Gyula, Lichtenstein Klára, Alice, Lillyke és Lajos, Mérey Dalma, Hatschek Adrienne, Novody Antal, Blau testvérek, Lustig Sándor, Vörösmarthy Ida, Nagy Etelka és Tibor, Sinkovits Mariska, Weil Iluska, Rosenfeld Vilma, Paulik Irike, Sörös Erzsike és Irmuska, Medvezky Margitka és Sándorka, Biebel László, Geréb Andor, Hreblay Izabella, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Hoffmann Pál, Fellegi Vilmos, Kövesi Pál és Elek, ifj. Schiller Miklós és Ilona, Markovits Sárika, Morvay Iluska, Vargha Zoltán, Bernáth Margit és László, Gerber Erzsike, Klára és Magduska, Könyöki Izolda, Ilona és József, Rothauser György, Feiltsch Cécile, Totis testvérek, Büben Iván és Miklós, Nemes István, Bleuer Bandi, Wellisch Margit, Görgey Elly, Ida és Lilly, Hanvai Ilonka, Csics Rózsika és Aneika, Thyll Lacika, Jármái Zsigmondka és Feri, Herzfeld Jolánka, Tónika és Guszti, Kontur Noémi, Rothmiller Miklós, Tischler Mici és Lajos, Haas Sándor és Lajos, Ország Sándor és Géza, Heftý Paula és Károly, Strasser Pál, Jákó Margit és Mieke, Ungár testvérek, Szerencsy Kató és Árpád, Milutinovits Corinna és Janka, Benyovszky Pistike és Béluska, Németh Margit és Zsófia, Wittmann Erzsike, Jurenák Gizi, Polgár Laci, Stössel Manó, Erkel Andor, Rakovszky Menyhért, Graff Vilmos, Wagner Elzi és Jenő, Kremser Irma, Géza és Gyula, Körösi Margitka, Winternitz László, Pap Lili és Gizi, Könyöki Matild és Józsi, Burger Imre és Sándor, Bónis Adrienne.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert **Nemes István**, 5 korona áru könyvet **Geréb Andor**, Szabánka; és 8 korona áru könyvet **Bónis Adrienne**, **Budapest**; kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 26-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Nowody Antal, Weil Iluska, Bodor Miklós, Sörös Erzsike és Irmuska, Steiner Erzsike, Laci és Bódi, Ungár Erzsike és Sándor, Büben Iván és Miklós, Hatschek Adrienne és Hugó, Dávid Katóka.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapestén.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csergeő Rudi. Nagyra becsülöm az angol játékot, a lawn-tennist én is, mint olyat: mely nem csupán az izom-erőt, de az ügyességet is növeli. Am azért nem látom át, hogy a nem kevésbé test-edző és ügyesség-fejlesztő metázását, ezt az u. sz. ősi magyar labda-játékot mért ne üznének? S lányok épp ugy vehetnek benne részt, mint a tennisben. — **Sugar testv.**, **Kremser testv.**, Besoroztam. — **Moravcsik Gyula**. Csinos leírás, melyet örömezt közlök. — **Ungár testv.** 1. A kábel-lerakás leírása is olyan, melyre a m. heti postában említett két Lexikon ad bővebb felvilágosítást, de persze ezek sem teljesen kimerítőt. Majd ha természettani és természetrajzi ismereteitek meg-bővülnek, fogjátok csak igazán megismerni. Addiglan elég tudnotok annyit, hogy a hajóul egy motolla-forma szerkezetről gombolyodik le a több részből álló huzal, melynek magja réz, vagy más egyéb jölvezető ércz, a köntöse meg az elszigetelő kaucuk. 2. Ha *figyelmesen* olvasnátok a *Kis Lapot*, kérdésekre a választ már a 2. számban láthatátok volna. 3. Mihály és Miska egyazon név, mint az Ilona s Ilka, István és Pista. 4. A beküldött rejtvényél csak s Gellért-hegye régibb. — **Graff Vilmos** (és nem Wilmos) Tudhatnád, hogy a *sorsházás* dönt. — **Könyöki testv.** Szerdán esti 6-7 között örömmel fogadlak. — **Rosenfeld Vilma**. A kézírásod annyira gyöngye még, hogy rajta elmenni nem tudok. Egyet azonban, hogy kedvedet ne szegjem, közlök. — **Heller László**. Az a történet reg megjelent már magyar fordításban. A 10 f. az »Ingyen teje«. — **Hatschek testv.** Ha a kiadó-hivatalnál megrendeltek, utánvételt is megkapjátok. — **Totis testv.** Nem akar megnevezkedni. En magam sem ismerem. — **Horváth Andris**. *Roszcsonot Ferke* csakugyan beköszöntött s egy hosszú levélben adja elő, mennyire üldözik őt, a szegény ártatlant, aki a légynek sem vét. De mert rajzok nélkül nem akarom közölni, ezek elkészültét várjuk be türelemmel s ekkor ő kelme az ősszel kerül elibétek. — **Jármái Ferenc**. Szép osztályozástok kedves tudomásomra szolgál. — **Gerber testv.** Küldeményetek igen kellemes módon ujtotta föl bennem az ottan töltött májusi napokat. Képetek alján abban a legszélső házban, volt az én kedves tavaszi tanyám. — **Rothmiller testv.** A te többnyire apró olv. társaidtól ekkora tudományt nem követelhetek. Erjük be vele, ha a magyar-honi földrajzban járatosak. — **Ország testv.** Sőt inkább, ügyesek. — *Több levélről a jövő számban.*

A KIADÓ-HIVATAL PÓSTÁJA.

Wellisch Margit, *Szabánka*. Az egyik 4 koronát az 1903. év II. felére, a másikat pedig az 1904-ik év I. felére jegyeztük előfizetés-képen. Így hát a »Kis Lap« előfizetési díja 1904. júliusáig ki van fizetve. — **Ország Sándor és Géza**, *Rákospalota*. Az előfizetés megtörtént és a »Kis Lap« ezentul is pontosan jár. — **Szerencsy Kató és Árpád**, *Gátája*. Mivelhogy egy ízben már megnyerted az »Erdélyország, Tündérország« c. könyvet, hát kieseréljük más valamivel, ha az elküldöttet vissza származtatod.

Társ-szerkesztő: **ROBOZ ANDOR**.

